

РЕШЕНИЕ

№ 60

гр. Девин, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДЕВИН в публично заседание на седемнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елка Ант. Хаджиева

при участието на секретаря Радостина Р. Настанлиева
като разгледа докладваното от Елка Ант. Хаджиева Гражданско дело № 20235410100024 по описа за 2023 година

И ЗА ДА СЕ ПРОИЗНЕСЕ, ВЗЕ ПРЕДВИД СЛЕДНОТО :

Производството е по чл. 26 ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 11 и чл. 19, ал.4 от ЗПК, във вр. с чл. 22 от ЗПК и чл. 143, ал.1 от ЗЗП.

В исковата молба се твърди, че ищеца е страна по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г., сключен с „М.“ АД и съгласно договора трябва да върне сумата по кредита, която се явява в размер на 1085.86 лева, при сума на получаване - 500 лева, при лихва - 117.86 лева и неустойка - 468 лева. Твърди, че съгласно чл. 10 от Договора за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. кредитополучателя дължи неустойка с обезщетителен характер в случай, че в срок от 3 дни от сключване на настоящия договор не представи обезпечение, изразяващо се в поръчителство на едно физическо лице и в тази връзка ѝ е начислена неустойка в размер на 468 лева. Счита, че неустойката по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. в размер на 468 лева е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 пр. 3 от ЗЗД и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл. 33 от ЗПК, както и по чл. 143, ал.1 от ЗЗП като излага съображения, че в правната доктрина и съдебна практика безспорно се приема, че накърняването на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, предл. 3 от ЗЗД е налице именно, когато се нарушава правен принцип било той

изрично формулиран или пък проведен чрез създаването на конкретни други разпоредби. В този смисъл е практиката на ВКС /Решение № 4/2009г. по т.д. № 395/2008г., Решение № 1270/2009г. по гр.д. № 5093/2007г., Определение № 877 по т.д. № 662/2012г. и др/. Такъв основен принцип е добросъвестността в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Тъй като става дума за търговска сделка, нормата от ТЗ, чрез която е прокаран този принцип е чл.289 от ТЗ, но общите правила на ЗЗД също намират приложение- чл.8, ал.2 и чл.9 от ЗЗД. Твърди, че според задължителната практика на ВКС преценката дали е нарушен някой от посочените основни правни принципи се прави от съда във всеки конкретен случай, за да се даде отговор на въпроса дали уговореното от страните води до накърняване на добрите нрави по смисъла на чл.26 ал.1, преди.3 от ЗЗД. Счита, че поради накърняването на принципа на „добри нрави” по смисъла на чл. 26, ал.1, пр. 3 от ЗЗД се достига до значителна не еквивалентност на насрещните престации по договорното съглашение, до злоупотребяване на интересите на ищеца с цел извличане на собствена изгода на кредитора. Счита, че неустойката по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. в размер на 468 лева е нищожна като противоречаща на добрите нрави и неравноправна по смисъла на чл.143, т.19 от ЗЗП, тъй като сумата която се претендира чрез нея в размер на 468 лева е в размер на почти 50 % сумата на отпуснатия кредит. По този начин безспорно се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост. Принципът на добросъвестността е застъпен в гражданските и търговски взаимоотношения, а целта на неговото спазване, както и на принципа на справедливостта, е да се предотврати несправедливото облагодетелстване на едната страна за сметка на другата. В настоящия случай, със заплащането на сумата предвидена за неустойка, изцяло се нарушава принципа на добросъвестност и справедливост, именно и въз основа на това, неустойката по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. в размер на 468 лева е недължима, тъй като последната е нищожна като противоречаща на добрите нрави и неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата предвижда заплащането на неустойка, която е необосновано висока. Твърди, че в глава

четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора, преди сключване на договор за кредит, да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В този смисъл е съображение 26 от Преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008г. относно договорите за потребителски кредити. Разгледана в този аспект, неустойката по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. в размер на 468 лева дължима при неосигуряване на някое от обезпеченията по договора, се намира в пряко противоречие с преследваната с целта на транспонираната в ЗПК директива. Подобни уговорки прехвърлят риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение е пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009г., ОСТК, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. По посочения начин се заобикаля чл. 33, ал. 1 от ЗПК. С неустойката по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. в размер на 468 лева в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение. В този смисъл е и т. 32 от извлечение от протокол № 44 на заседание на КЗП от 05.11.2015г. Неустойката по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала сигурна печалба за заемотателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорените клаузи е да доведът до неоснователно обогатяване на кредитодателя за сметка на кредитополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително с още % от предоставената главница. Последователна е и практиката, че неустойка, която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции, е нищожна, поради противоречие с добрите нрави. С предвиждането на такива разходи за неустойка по договора за кредит се заобикаля и разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК. Безсъмнено събирането на такива разходи е част от дейността по управление на кредита и следва да са включени в годишния процент на

разходите. Налице е заобикаляне на разпоредбата на чл.19, ал.4 от ЗПК като с уговорката за заплащане на неустойката по Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. в размер на 468 лева се нарушава изискването ГПР да не бъде по- висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута определена с ПМС № 426/2014г. Реално, чрез нарушаване на добрите нрави и чрез заобикаляне на императивната норма на чл.19, ал.4 от ЗПК и при несъблюдаване на основния правен принцип, забраняващ неоснователно обогатяване се калкулира допълнителна печалба към договорената възнаградителна лихва. Поради невключване на уговорката за неустойка в размера на ГПР, последният не съответства на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в договора на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2, т.1 от Закона за защита на потребителите. С преюдициално заключение по дело С-453/10 е прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите, на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл.ЗЗП. Моли съда да приеме, че клаузата на чл.10 от Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 468 лева е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД и поради това, че е сключена при неспазване на нормите на чл. 11 и чл. 19, ал.4 от ЗПК във вр. с чл. 22 от ЗПК, както и по чл. 143, ал.1 от ЗЗП. Претендира за разноси по делото.

В о. с. з. ищецът не изпраща представител. С писмено становище пълномощникът му адв. Д. М., поддържа изцяло исковата молба. Моли съда да отмени Определение от 23.03.2023г. в частта, с която по направено възражение от ответната страна за предоставяне на доказателства за материална затрудненост на доверителят му, им е указано да предостави такива като излага съображения. Моли съда да уважи предявения иск, като безспорно доказан и основателен. Счита, че в конкретния случай е безспорно установено, че изначално икономически по-силната страна по договора за кредит е ответната страна, която съвсем съзнателно е поставила условие, а именно доверителят му да предоставя обезпечение, за да получи кредит и в

случай на непредоставянето на обезпечение, последната следва да заплати неустойка, за да ѝ бъде отпуснат кредит, по този начин ответната страна е принудила доверителят му. Счита, че от съдържанието на предоставения по делото Договор е видно, че доверителят му следва да заплаща наред с уговорената главница и лихва и вноска неустойка, което следва да се случва с всяка погасителна вноска. Счита, че неправилно е становището на ответната страна, че не са дали повод за завеждане на настоящото производство. От сключения договор е видно, че е уговорена и изискуема неустойка, подробно описана и посочена в договора, както и че неустойката е определена в следствие на това, че доверителят му не е предоставил в срок обезпечение. Тази неустойка е дължима от момента на сключване на договора и се претендира и към настоящия момент. Доверителят му е бил добросъвестен и е изплащал вноските си, както и неустойката, претендирана от ответника, именно и поради това единствената възможност на доверителят му да не дължи така уговорената неустойка е чрез предприемането на съдебни действия по обявяване на нейната нищожност. Като за тези действия е дал повод ответника чрез уговарянето ѝ в договора и последващото ѝ претендиране с всяка една погасителна вноска. Счита твърдението, че ответната страна не е дала повод за завеждане на настоящия иск е продиктувано от липсата на друг защитен ход, доколкото на ответната страна е ясно, че така уговорената неустойка е нищожна и с цел да избегне заплащането на допълнителни разноски, поддържа тезата, че не е дала повод за завеждане на иска. Твърди, че в настоящия случай говорим за валидно сключен договор, в който е уговорена клауза за неустойка и веднъж уговорена и претендирана, няма как ответната страна да твърди, че не е дала повод за завеждане на иска, доколкото ако същия не бъде заведен за неустойка би била дължима и това е единствения законов начин за обявяване на нейната нищожност и недължимост. Въз основа на това счита, че изцяло с поведението си ответната страна не само е дала повод за завеждане на настоящото дело, но и продължава да поддържа интереса им от водене на настоящия процес, с оглед на факта, че за доверителят му е налице интерес да докаже нищожността на така претендираната неустойка и да си върне надплатената сума като в насока на гореизложеното е и практиката на ВКС, постановена по аналогично признание, извършено от фирма за бърз кредит. Претендира ответната страна да заплати направените в настоящото

производство разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираното възнаграждение за юрисконсулт.

В о.с.з., ответникът „М.“ АД гр. С., ред. призован не изпраща представител. С писмено становище пълномощникът му юрисконсулт Н. И., поддържа изцяло депозирания отговор на исковата молба. Счита, че представляваното от него дружество по никакъв начин не е дало повод за завеждане на настоящия иск, поради което моли, при постановяване на крайния съдебен акт, на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК, да възложи разноските изцяло в тежест на ищеца. В случай, че прецени, че не следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 78, ал.2 ГПК, то с отговора на исковата молба, прави възражение, досежно размера на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение и в случай, че такова бъде присъдено, моли същото да бъде в минимален размер съобразно правилата на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатското възнаграждение с оглед на правната сложност на делото. Прави възражение и твърди, че ищеца не е материално затруднено лице. Съгласно константната съдебна практика на ВКС, относно тежестта на доказване на наличието или на липса на някоя от хипотезите, предвидени в чл. 38, ал. 1 от ЗАдв., а именно Определение № 163 от 13.06.2016 г. по ч.гр.дело № 2266/2016 г. на ВКС, съдът е приел, че „преценката за наличие на материална затрудненост при произнасяне по искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗАдв. следва да бъде направено с оглед на конкретни данни по делото, като при липса на спор между страните е достатъчно доказателство съвпадащите волеизявления на страните по договора за правна помощ. Противната страна разполага с правото да оспорва твърденията за осъществяване на безплатна правна помощ. В допълнение и предвид признанието на иска от страна на „М.“ АД, процесът бива значително съкратен. Не е необходимо ангажиране и оценяване на доказателства, съдебни експертизи и процесът би могъл да приключи в едно съдебно заседание, т.е. процесуалната защита не е осъществена в пълен обем. Моли съда да постанови решение, с което да уважи като основателен предявения иск, въз основа на направеното от тяхна страна признание. Относно разноските, моли на основание чл. 78, ал. 2 от ГПК, при присъждане на такива, същите да бъдат оставени в тежест на ищеца, доколкото счита, че „М.“ АД не е дало повод за завеждане на иска, а алтернативно адвокатското възнаграждение на ищеца да бъде намалено,

съобразно описаните по-горе аргументи. Моли съда да присъди в тежест на ищеца всички съдебни разноски, които биха възникнали в хода на производството, както и юрисконсултско възнаграждение в размер на 360.00 лева.

Съдът, след като прецени твърденията в исковата молба, становищата на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Не се спори, че между „М.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Г.С.Р. № *, ап. *, представлявано от В. С.-изпълнителен директор, в качеството на кредитор и М. Р. Г. с ЕГН ***** в качеството на кредитополучател е сключен Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. за сумата от 500 лева, със срок на издължаване на кредита -12 месеца, считано от датата на усвояване на кредита, 117.86 лева - лихва и 468 лева – неустойка, представен е погасителен план.

По делото са представени Общи условия за предоставяне на потребителски кредити на физически лица от „М.“ АД; Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, както и Имейл кореспонденция- уведомление за успешно подписан договор за кредит и извършен превод на сумата от 500.00 лева. Според разписка за извършено плащане № 2000000325947299 от 09.11.2022г. „М.“ АД е превел на М. Р. Г. сумата от 500.00 лева- паричен превод по кредит № 186*.

Съдът намира, че предявеният иск по чл. 26 ал. 1 ЗЗД във вр с чл. 11 и чл. 19, ал.4 от ЗПК във вр. с чл. 22 от ЗПК, чл. 143, ал.1 от ЗЗП е **основателен и доказан**, по следните съображения:

Съгласно чл.26 от ЗЗД – нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и договорите, които накърняват добрите нрави. Нищожни са и договорите, които имат невъзможен предмет, договорите, при които липсва съгласие, предписана от закона форма, основание, както и привидните договори. Основанието се предполага до доказване на противното. Нормите за нищожност са императивни.

Безспорно е, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г. за сумата от 500 лева, 117.86 лева - лихва и 468 лева - неустойка, по който ответното дружество „М.“ АД в качеството на кредитор, а М. Р. Г. в качеството на кредитополучател.

Съобразно предписанията, дадени в Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. по тълкувателно дело № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС автономията на волята на страните да определят съдържанието на договора е ограничена от разпоредбата на чл. 9 ЗЗД в две насоки – съдържанието му не може да противоречи на повелителните норми на закона и добрите нрави, като това ограничение се отнася както за гражданските, така и за търговските сделки - арг. от чл. 288 ТЗ. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретни правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, като за спазването им съдът следи служебно. Един от тези принципи е този на справедливостта, който в гражданските и търговските правоотношения изисква да се закриля и защитава всеки признат от закона интерес. Критериите дали е налице нищожност поради противоречие с добрите нрави за неустойка, са посочени в тълкувателното решение, а именно - такава е неустойка, която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способи, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението /виж решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о. /.

В случая в договора е предвидена неустойка във фиксиран размер от 468 лева /по 39 лева месечно видно от погасителен план/. Така предвидения размер представлява повече от 50 процента от цялата заета сума. Макар и да е уговорена като санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, неустойката води до скрито оскъпяване на кредита с повече от 50 процента от заетата сума. Неустойката по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала

сигурна печалба за заемотателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемотателя за сметка на заемателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума допълнително с още 50 процента от предоставената главница. На следващо място, така, както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновеното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем, съобразно договора и общите условия. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на договорните условия.

От друга страна, съдът намира, че предвиденото за заемателя задължение в чл. 20 от договора за представяне на обезпечение е трудно изпълнимо. За да предостави обезпечението заемателят следва да осигури един поръчител, който да отговаря на много на брой изисквания, посочени в чл.20 от договора. Следва да се посочи, че за заемателя е обективно невъзможно в предвидения срок – три дни от усвояване на кредита да се снабди с изискваната информация за поръчителя, за да я предостави на заемотателя и да бъде одобрен от кредитора. Освен това част от изискуемата информация представлява банкова тайна по смисъла на чл. 62, ал. 2 ЗКИ, поради което заемателят следва да ангажира поръчителя да се снабди лично с тази информация, което допълнително препятства възможността да се изпълни договореното задължение в тридневен срок от сключването на договора.

Съгласно чл. 12 от договора, още със сключването на договора, страните са уговорили, че неустойката ще се изплаща разсрочено, съгласно погасителния план, видно от който, същата се изплаща заедно с дължимите седмични вноски – по 39.00 лева на месец. Съдът намира, че изначално заемотателят е предвидил невъзможността за изпълнение на договорното задължение, предвидено в чл. 6 от договора, поради което в договора е

уговорен начин за изплащане на дължимата неустойка.

Следователно уговорената по този начин неустойка за обезщетяване неизпълнението на договорно задължение излиза извън по-горе очертаните функции на неустойката, създава условия за неоснователно обогатяване на предоставящия заемната сума и нарушава принципа за справедливост. Уговорката за неустойка за неизпълнение на едно от договорните задължения на заемателя, определена в размер повече от 50 процента от размера на предоставения паричен заем, е нищожна поради противоречие с добрите нрави на основание чл. 26, ал. 1, пр. трето ЗЗД и чл. 21, ал. 1 ЗПК /в този смисъл е константната практика на ВКС – например Решение № 110/21.07.2016 г. по т. д. № 1226/2015 г., ВКС, I т. о., Решение № 193/09.05.2016 г. по т. д. № 2659/2014 г., ВКС, I т. о. и Решение № 219/09.05.2016 г. по т. д. № 203/2015 г., ВКС, I т. о./. Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като размерът на неустойката е необосновано висок – /в този смисъл и т. 32 от извлечение от протокол № 44 на заседание на КЗП проведено на 05.11.2015 г. На следващо място, неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Съдът намира, че в тази ситуация, а именно при неизпълнение на парично задължение от страна на потребителя, ответника би могъл да претендира единствено лихва за забава върху тази главница, или пък неустойка за забава,/ но не и компенсаторна/ стига последната да не е уговорена в необосновано висок размер – арг. от чл.143, т.5 от ЗЗП.

Съдът намира, с оглед гореизложеното, че уговорката за неустойка за неизпълнение на договорно задължение е противоречаща на закона и добрите нрави, поради това е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, чл. 11 и чл. 19, ал.4 от ЗПК във вр. с чл. 22 от ЗПК, чл. 143, ал.1 от ЗЗП, за това иска е основателен и следва да се прогласи за нищожна клаузата на чл.10 от

Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г., сключен между страните, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 468 лева.

По разноските:

Предвид изхода на спора, следва на основание чл.78 ал.1 ГПК да се осъди ответника за заплати на ищеца разноски по делото - 50 лева - държавна такса, а на процесуалния й представител – адв. Д. В. М. –АК Пловдив сумата от 300.00 лева, представляваща адв. възнаграждение по чл.7, ал.2 т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004г за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ответника е направил възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Ищцовата страна е поискала присъждане на адвокатско възнаграждение за адв. Д. М. –АК Пловдив на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА за оказване на помощ на материално затруднено лице в размер на 480.00 лева. Въпреки, че съда е указал на ищеца да представи доказателства за материална му затрудненост с Определение № 75 от 23.03.2023г., и не са представени такива, изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл.38, ал.1 ЗА, обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. Достатъчно за уважаване на искането по чл.38, ал.2 ЗА е: правна помощ по делото да е осъществена без данни за договорен в тежест на доверителите размер на възнаграждението по чл.36, ал.2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски, съобразно правилата на чл.78 ГПК, в случая така изложените предпоставки са налице. Ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, съдът определя възнаграждение на адвоката по правилата на чл. 36, ал. 2 ЗАдв / Определение № 643/ 07.12.2022 г. ВКС, 1-во ТО/. Обемът на оказаната правна помощ по иска за прогласяване на нищожност на договора за кредит съответства на възнаграждение от 300.00 лева, на основание чл. 9, ал. 1 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Посочената сума от 300.00 лв. следва да се присъди на адв. Д. В. М. – АК Пловдив на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО, ДЕВИНСКИ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата на чл.10 от Договор за потребителски кредит № 186*/09.11.2022г., сключен между „М.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Г.С. Р. № *, ап. *, представлявано от В. С. - изпълнителен директор, в качеството на кредитор и М. Р. Г., с ЕГН ***** в качеството на кредитополучател, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 468 лева, поради противоречие със закона и добрите нрави, на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, чл. 11 и чл. 19, ал.4 от ЗПК във вр. с чл. 22 от ЗПК, чл. 143, ал.1 от ЗЗП.

ОСЪЖДА „М.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Г.С. Р. № *, ап. *, представлявано от В. С. - изпълнителен директор **ДА ЗАПЛАТИ на М. Р. Г., с ЕГН *******, с постоянен адрес: гр. П., ул. Б. № * /настоящ адрес: гр. Д., обл.Смолян, ул. И. № */ сумата от **50.00 лева** /петдесет лева/ - разноски, представляваща държавна такса.

ОСЪЖДА „М.“ АД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. Г.С.Р. № *, ап. *, представлявано от В. С. - изпълнителен директор **ДА ЗАПЛАТИ на адв. Д. В. М. – АК Пловдив**, съдебен адрес: гр. П., бул. П. ш. № *, ет. *, ап. * сумата от **300.00 лева** /триста лева/, представляваща възнаграждение за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от страните пред СмОС в двуседмичен срок, считано от съобщението.

Съдия при Районен съд – Девин: _____